

Marie Padevětová
Atentát na Reinharda Heydricha ve filmu: plurimediální síť filmu Anthropoid.
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta,
katedra filmových studií, 2021.

Původní záměr Marie Padevětové reflektovat ve své diplomové práci hranou celovečerní filmografii věnovanou útoku na zastupujícího protektora Reinharda Heydricha autorka sama vyhodnotila jako příliš široce rozkročený a velmi správně rozhodla o jeho tematickém zúžení a teoretickém zaostření. Bakalářská práce nakonec mapuje reflexi jediného filmu – koprodukce *Anthropoid* – a pohybuje se v rámci konceptu plurimediálních sítí Estrid Erll s inspirací u Lu Seegers.

Plurimediální síť dokázala diplomantka zařadit do širšího kontextu paměťových studií i mediální teorie agenda setting. Premisou práce tedy je, že mediální ohlas konkrétního díla ovlivňuje, o čem lidé přemýšlejí, a zásadně tím posiluje kolektivní paměť společnosti a zpětně i charakter vzpomínkového filmu. Jádrem práce samotné se stala analýza mediálních reflexí jasně definovaného vzorku informačních kanálů v daném časovém období. Autorka vytváří korpus mediálních reflexí a popisu je ho. S pomocí kvantitativní analýzy definuje témata, která jsou pro popisovanou mediální síť zásadní a která ovlivňují mediální obraz, a tudíž i kolektivní paměť o filmu.

Zvolená metoda se bohužel ukázala být velmi pracná a z důvodu časových omezení se autorka musela uchýlit k dalším omezením. Reflektována tedy není ani PR kampaň samotná, produkty typu film o filmu, ani reakce diváků (je odkázáno na existující studii Jaroslava Pinkase, která ale není blíže představena). Mimo výzkum také zůstala třeba odborná diskuze kolem filmu. Popsaná síť tedy není zcela plurimediální, spíše pouze mediální. I tak ale diplomantka dokládá mnoho zajímavých informací: Mediální výstupy totiž s trochou interpretační svobody dobře ilustrují samotnou PR strategii a media plán producentů a distributorů filmu. Je zajímavé sledovat, jak systematicky je filmu budována atraktivita pro ženské i mužské publikum, statut výjimečné koprodukce ale i seriózního, pietního díla. Projekt je herecky obsazen s ohledem na cílové skupiny, zaštiťuje se autoritami typu ministra obrany, paměťových institucí nebo odborného poradce, výjimečnost filmové události posiluje kromě obou zahraničních hvězd také spojení s karlovarským festivalem atd. Tyto informace jsou oborově cenné a dobře využitelné pro další práci.

Největší úskalí leží ale v závěru práce. Jak již bylo řečeno, autorka z důvodu časového omezení rezignovala na rešerši odborné reflexe nebo diváckých reakcí. Použitou metodou však nedokáže vysvětlit ani rychlý nezájem zpravodajských médií o film ze strany médií po premiéře, ani propad filmu u diváků. Čtenář si tedy klade otázky, které nejsou zodpovězeny. Diskuze o filmu se logicky přesunula do jiných kanálů – recenzí, odborných kritik, divácké šeptandy, diskuzních fanouškovských fór atd. Nic z toho diplomantka ve svém, extrémně stručném závěru už bohužel nestihla reflektovat. Což je velká škoda, protože práce tak zůstala někde na třech čtvrtinách cesty.

V závěru bych, přes dílčí výhrady, ráda ocenila diplomantčinu výzkumnou odvahu, pokoru, houževnatost a píli, kterou do práce vložila, a dále její metodickou přísnost a důslednost. Celkově vnímám bakalářskou práci Marie Padevětové pozitivně. Pro zmíněné výhrady navrhuji **známku velmi dobře**.

V Praze dne 2. září 2020